

ŠTA DONOSI SUTRA

Sidni Šeldon

& Tili Bagšo

Prevela Nataša Andrić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Za Belen.

S ljubavlju.

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

KRALJEVSKA VOJNA AKADEMIJA SANDHERST, ENGLESKA
SUBOTA, 22. NOVEMBAR, DEVET SATI UVEČE

„Gospodine!“

Oficirski kadet Sebastijan Vilijams nahrupio je u kancelariju general-majora Frenka Dorijena. Lice mu je bilo bledo, kosa razbarušena, a uniforma u nimalo odobravajućem stanju. Frenk Dorijen izvi gornju usnu. Da zatvori oči, praktično bi *čuo* kako standardi klize poput izmeta s mokre stene.

„Šta je?“

„Radi se o princu Ahilu, gospodine.“

„*Princu Ahilu?* Hoćeš da kažeš, o oficirskom kadetu Konstantinosu?“
Vilijams pogleda u pod. „Da, gospodine.“

„Pa? Šta s njim?“

Tokom nekoliko užasnih trenutaka koji su usledili, general Dorijen pomislio je da bi Vilijams mogao briznuti u plač.

„Mrtav je, gospodine.“

General-major je lakim udarcem sklonio trinju s koporana. Visok i vitak, žilave građe maratonskog trkača i lica tako isklesanog i uglastog da je izgledalo kao da je izrezano iz kremen, nije odavao nikakvo osećanje.

„Mrtav?“

„Da, gospodine. Pronašli smo ga... obešenog. Ovog časa. Bilo je grozno, gospodine!“ Kadet Vilijams počeo je da se tresе. Gospode, kakva je on bruka za vojsku.

„Pokaži mi.“

Frenk Dorijen poneo je svoju pohabanu akten-tašnu i krenuo za nevoljnim kadetom duž hodnika bez prozora koji je vodio nazad prema kasarni. Dok je napola hodao, a napola trčao, dečakovi udovi mlatarali su nalik na marionetu čije su se uzice zamrsile. Frenk Dorijen odmahnu glavom. Vojnici poput oficirskog kadeta Sebastijana Vilijamsa predstavljali su sve što je u današnjoj vojsci pogrešno.

Nema discipline. Nema reda. Nema proklete hrabrosti.

Čitavu generaciju činili su tikvani.

Ahil Konstantinos, princ Grčke, bio je podjednako loš. Razmažen, s titulom. Reklo bi se da su ti momci smatrali pridruživanje vojsci nekom vrstom igre.

„Unutra, gospodine.“ Vilijams je pokazao ka muškim toaletima. „Još je... Nisam znao da li treba da ga skinem.“

„Hvala, Vilijamse.“

Lice Frenka Dorijena isklesano u granitu nije pokazalo emocije. U ranim pedesetim, sedokos i krutog držanja, Frenk je bio rođeni vojnik. Njegovo telo bilo je proizvod životne stroge fizičke discipline. Bilo je savršena dopuna uređenom, iskontrolisanom umu.

„Voljno.“

„Gospodine?“ Kadet Vilijams kolebao se, zbunjen. Da li je general-major zaista želeo da mu vidi leđa?

Ne bi se moglo reći da bi voleo ponovo da vidi Ahila. Prizor prijateljevog leša već mu se urezao u pamćenje. Naduveno lice sa iskolačenim očima groteskno se njihalo s kose krovne grede poput prepunjene lutke u Noći lomače*. Vilijams se nasmrt prepao kad ga je pronašao. Možda je bio vojnik na papiru, ali, istini za volju, nikada nije video mrtvaca.

„Jesi li gluv?“ prasnuo je Frenk Dorijen. „Rekao sam *voljno*.“

„Razumem, gospodine.“

Frenk Dorijen sačekao je dok kadet Vilijams nije otišao. Zatim je otvorio vrata kupaonice.

Prvo što je ugledao bile su čizme mladog grčkog princa koje su se ljujljale u nivou očiju ispred otvorene kabine. Predstavljale su sastavni deo

* Svakog 5. novembra u Velikoj Britaniji obeležava se Noć lomače, u znak sećanja na Gaja Foksa, koji je 1605. godine pokušao da dignu u vazduh engleski parlament. Taj dan proslavlja se uz vatromet i logorsku vatru. (Prim. prev.)

Šta donosi sutra

uniforme, crne i predivno izglangane. Predmet lepote u očima generala Dorijena.

Svaki kadet Sandhersta trebalo bi da ima jedne takve.

Dorijen pogleda nagore. Pantalone prinčeve uniforme bile su uprljane. Sramota, mada se nije iznenadio. Nažalost, creva često popuste u trenutku smrti – poslednje poniženje. Dorijen nabra nos kad ga je zapahnuo gadan smrad.

Još malo je podigao pogled i zagledao se u lice mrtvog mladića.

Princ Ahil Konstantinos uzvratio mu je pogled staklenim smeđim očima široko otvorenim u smrti, kao da je trajno zaprepašćen tolikom okrutnošću sveta.

Glupi dečak, pomislio je Frenk Dorijen.

Frenk je lično bio vrlo dobro upoznat sa surovošću. U najmanju ruku nije ga čudila.

Uzdahnuo je, ne zbog leša koji se njihao, već zbog oluje govornarija koja će ih sada sve zahvatiti. Pripadnik grčke kraljevske porodice izvršio je samoubistvo. U Sandherstu! Obešen, ništa manje, poput običnog lopova. Poput kukavice. Poput nikogovića.

Grcima se to neće dopasti. Kao ni britanskoj vladi.

Frenk Dorijen okrenuo se na peti, vratio se mirnim korakom u kancelariju i podigao slušalicu.

„Ja sam. Bojim se da imamo problem.“

BIVŠA SLOVAČKA SOVJETSKA REPUBLIKA

NEDELJA, 23. NOVEMBAR, DVA SATA POSLE PODNE

Kapetan Bob Dejli u Velškoj streljačkoj regimenti pogledao je u kameru i održao kratak govor koji mu je uručen prethodne noći. Bio je umoran i bilo mu je hladno, a uz to nije shvatao zbog čega njegovi otmičari priređuju tu šaradu. Ljudi koji su ga držali nisu bili glupi. Svakako su znali da su zahtevi koje su izneli britanskoj vladi bezumni.

Raspustiti Englesku banku.

Konfiskovati imovinu svakog građanina Velike Britanije čija neto vrednost iznosi više od milion funti.

Zatvoriti berzu.

Niko u Grupi 99, radikalno levičarskoj organizaciji koja je kidnapovala Boba Dejlja na atinskoj ulici, nije zaista verovao da će se sve to obistinuti. Bobova otmica i govor koji je upravo držao nedvosmisleno su predstavljali tek puko izazivanje velikog publiciteta. Za nekoliko sedmica, njegovi otmičari pustiće ga i smisliće neki drugi način da dospeju u međunarodne novinske naslove. Ako bi se išta moglo tvrditi za Grupu 99, to je da su njeni članovi majstori samopromovisanja.

Imenovana prema devedeset devet odsto svetskog stanovništva koje kontroliše manje od polovine svetskog bogatstva, Grupa 99 činila je bandu koja je sebe opisala kao „robinhudovske hakere“ i ciljala na velike poslovne interese u ime „obespravljenih“. Mladi, dobri poznavaoци kompjutera i potpuno nehijerarhijski nastrojени, sve do sada svodili su svoje aktivnosti na sajbernapade usmerene protiv onih meta koje su smatrali korumpiranim. One su obuhvatale multinacionalne kompanije poput Mekdonaldsa, kao i svaku vladinu agenciju za koju se činilo da je na strani bogataša, onih omraženih jedan odsto. Hakovali su sisteme CIA i objavili na stotine veoma kompromitujućih privatnih mejlova. Čak se i britansko ministarstvo odbrane našlo ogoljeno s metaforički spuštenim pantalonama posle prihvatanja mita za primanje sinova imućne evropske elite u ustanove poput Sandhersta. Posle svakog pojedinačnog napada, monitori meta ispunili bi se slikama lebdećih crvenih balona – logom grupe i duhovitim upućivanjem na pop pesmu *99 crvenih balona* iz osamdesetih. Zahvaljujući takvim i sličnim aluzijama, njihovom humoru i nepoštovanju vlasti, Grupa 99 postala je gotovo kulturna, pa su je sledili mladi ljudi širom planete.

Tokom poslednjih osamnaest meseci grupa je usmerila pažnju na globalno poslovanje u domenu frakovanja i izvela razorna hakovanja protiv kompanija Ekson mobajl i BP, kao i na dva vrhunška kineska igrača. Skretanje pažnje na ekologiju još više je privuklo omladinu, kao i pridobijanje podrške brojnih istaknutih holivudskih ličnosti.

Kapetan Bob Dejlj lično im se divio, iako se nije slagao s njihovom politikom. Međutim, posle tri sedmice koje je proveo zaključan u planinskoj kolibi u nekoj šumi u Slovačkoj, zaboravljenoj i od boga, šala je postajala sve manje smešna. Sad su ga još probudili u prokleta dva sata ujutro i odvukli ga napolje da snime neki apsurdni video na minus beskonačno. Vazduh je bio toliko hladan da su Boba Dejlja zaboleti zubi.

Šta donosi sutra

Pa ipak, rekao je sebi, bar ću posle ovoga otići kući.

Njegovi otmičari već su mu to saopštili. On će ići prvi. Zatim, za nekoliko sedmica, doći će red na Amerikanca. Hanter Dreksel, američki novinar, uhvaćen je na ulicama Moskve iste nedelje kad je i Bob upao u zasedu u Atini. Hanterova otmica činila se poput nasumičnog, spontanog čina radi ponovnog zadobijanja publiciteta u Sjedinjenim Državama. Bobova je daleko pažljivije isplanirana. Bio mu je to prvi odlazak u inostranstvo za MI6, nešto poput obuke ili vežbe, a neko iz Grupe 99 očigledno je tačno znao gde će se on nalaziti i u koje vreme. Bob je bio ubeđen da imaju nekoga u samoj službi. Nije moglo biti nijednog drugog racionalnog objašnjenja. Njegova otmica organizovana je da prouzrokuje najveće moguće sramoćenje i vojsci i MI6. Tom cilju Grupe 99 pomogla je i činjenica da je Bob, zapravo, bio uvaženi Robert Dejli iz bogate i ugledne britanske porodice s jakim vezama. Niko nije voleo kicoše.

„Nemojte ovo da shvatate lično“, rekao mu je jedan od otmičara na savršenom engleskom jeziku, pritom se osmehujući. „Međutim, vi ste pomalo i predstavnik preimućstava. Naprosto mislite o tome kao o iskustvu. Svojim malim učinkom doprinosite jednakosti.“

Pa, ispostavilo se da to i jeste bilo iskustvo. Hanter Dreksel postao mu je dobar prijatelj. Njih dvojica bili su potpune suprotnosti, dva pola. Bob Dejli bio je tradicionalan, konzervativan i gajio je duboku ljubav prema otadžbini, dok je Hanter bio disident, individualac i ljubitelj opasnosti u svim njenim oblicima. Međutim, ništa se nije moglo uporediti s tri meseca zatočeništva u kolibi usred nedodijne, kada je reč o međusobnom povezivanju. Kad konačno bude stigao kući, Bob će moći da proda svoje uspomene i povuče se i iz vojske i iz promašene špijunske karijere. Njegova supruga, Kler, svakako će se oduševiti.

„Molim vas, gledajte pravo u kameru. I držite se scenarija.“

Obratio mu se Grk, onaj koga su ga zvali Apolon. Svi u Grupi 99 imali su šifrovano grčko ime koje su, takođe, koristili u onlajn komunikaciji, mada su članovi organizacije poticali iz svih krajeva sveta. Apolon je, međutim, zaista bio Grk i jedan od osnivača Grupe 99. Počeci su joj se mogli pratiti do Atine i euforije koja je usledila posle izbora najlevičarskijeg državnog premijera do tada, sindikalnog podstrekača, Elijasa Kalesa. Možda su se, upravo zbog tog razloga, i zadržala grčka imena.

Sidni Šeldon

Ni Bob Dejli ni Hanter Dreksel nisu mirisali Apolona. Bio je nadmen i bez smisla za humor, za razliku od ostalih. Tog dana nosio je crnu uniformu i pletenu balaklavu koja mu je pokrivala lice.

Izigrava vojnika, pomislio je Bob Dejli. *Veliku facu u kampu.*

To je uistinu bilo patetično. Čime će ova deca da se bave kad odrastu? Kad se čitava avantura Grupe 99 završi? Kada Apolona uhvate, u šta Bob nije sumnjao da će se naposljetku desiti, odslužiće ozbiljnu zatvorsku kaznu. Da li je ikada razmotrio tu mogućnost?

„Zovem se kapetan Robert Dejli“, otpoče Bob. Dok je gledao pravo u kameru, besprekorno je govorio svoj tekst. Što se pre ovo završi, pre će se vratiti u kolibu i svoj topao krevet. Čak je i hrkanje Hantera Dreksela bilo podnošljivije od ovog stajanja u snegu i skakanja kroz obruče za ovog glupaka.

Završivši, okrenuo se i pogledao u Apolona.

„Dobro?“

„Vrlo dobro“, odgovorio je čovek s kapom.

„Jesam li sada gotov?“

Kroz prorez na masci, Bob Dejli video je kako se Grk osmehuje.

„Jeste, kapetane Dejli. Gotovi ste.“

Zatim je, dok je kamera još zujala, Apolon izvadio pištolj i razneo glavu Bobu Dejliju.

MENHETN

SUBOTA, 22. NOVEMBAR, DEVET SATI UVEČE

Alteja je na ekranu laptopa gledala kako metak razorno prolazi kroz lobanju Boba Dejlija. Sedela je prekrštenih dugih nogu na kauču od prevrnute kože u svom stanu vrednom pet miliona dolara. Napolju je sneg meko padao preko Central parka. Bila je prelepa zimska noć u Njujorku, vedra i hladna.

Krv i moždano tkivo pljusnuli su po sočivu kamere.

Baš je divno, pomisli Alteja dok ju je obuzimao nalet zadovoljstva, *pratiti ovo u realnom vremenu iz udobnosti dnevne sobe. Tehnologija je zaista očaravajuća.*

Pružila je ruku i dodirnula monitor savršeno izmanikiranim prstima, napola očekujući da bude mokar. Dejlijeva krv bila je još topla.

Šta donosi sutra

Dobro je, pomislila je. Mrtav je.

Telo Engleza skljkalo se napred, tresnuvši o šumsko tlo poput vreće. Zatim je Apolon krenuo prema kameri. Skinuo je kapu, obrisao sočivo i nasmešio joj se.

Alteja je primetila nabreklinu u njegovim pantalonama. Ubijanje ga je očito uzбудilo.

„Srećan?“, upitala ga je.

„Veoma.“

Isključila je kompjuter, odšetala do frižidera i izvadila flašu klo dam-bonea iz 1996. godine. Izvadila je čep i natočila vino u čašu, pa nazdravila praznoj sobi.

„Za tebe, mili moj.“

Za nekoliko sati smaknuće kapetana Dejlija biće na naslovnim stranama širom sveta. Otmice i ubistva postali su opšta mesta na celom Bli-skom istoku. Međutim, ovo je ipak Zapad. Ovo je Evropa. Ovo je Grupa 99, njeni robinhudovski hakeri. Dobri momci.

Kako će samo svi biti zaprepašćeni i zgroženi!

Alteja je provukla ruku kroz dugu, crnu kosu.

Jedva je čekala.

DRUGO POGLAVLJE

„Ovo je noćna mora.“

Džulija Kabot, novi britanski premijer, zabila je glavu u ruke. Sedela je za stolom u svojoj privatnoj kancelariji u Dauning stritu 10. U sobi su bili i Džejmi Makintoš, direktor MI6, i general-major Frenk Dorijen. Visokoodlikovani profesionalni vojnik, Dorijen je bio i stariji agent MI6, što je bilo poznato tek nekolicini probranih ljudi, u koje nije spadala generalova supruga.

„Molim vas, recite mi da ću se probuditi.“

„Bob Dejli je taj koji se neće probuditi, premijerko“, primetio je Frenk Dorijen suvo. „Mrzim što moram kazati da sam vam to rekao.“

„Onda nemojte“, prasnu Džejmi Makintoš. Frenk je spadao u hrabre ljude i briljantne agente, ali je njegova sklonost tome da drži moralne pridike umela da bude izuzetno naporna. „Niko od nas nije to mogao da predvidi. Ovo je Evropska prokleta unija, a ne Alep.“

„I gomila tinejdžera kompjuteraša u kapuljačama u obliku crvenog balona, a ne Islamska država“, dodala je Džulija Kabot očajnički. „Grupa 99 ne *ubija ljude*. Jednostavno, ona to ne radi!“

„Sve dok ne počne“, ubaci Frenk. „A upravo jeste. Krv kapetana Dejlija na našim je rukama.“

Bilo je teško ne primiti smrt Boba Dejlija lično. Delimično zato što ga je Frenk Dorijen poznavao. Obojica su zajedno služili u Iraku, pod okolnostima koje ni Džulija Kabot ni Džejmi Makintoš nisu mogli da zamisle, a kamoli da razumeju. A delom i zato što ih je Frenk zaista upozorio na opasnost od ophođenja prema Grupi 99 kao da je reč o šali. Te grupe uvek kreću

s visokim idealima, a prema Frenkovom iskustvu, gotovo neizostavno završe tako što počnu da primenjuju nasilje. Uzdići će se frakcija, podmuklija i opasnija od ostatka, i naposljetku prigrabiti moć umerenjaka. To se dogodilo s komunistima u Rusiji posle revolucije. To se desilo s pravom IRA. Isto se dogodilo i sa ISIS-om. Nije bilo važno o kojoj je ideologiji reč. Potrebni su samo ljuti, obespravljeni, testosteronom pokrenuti mladi ljudi sa žeđu za moći i pažnjom, i naposljetku će se odigrati loše, vrlo loše stvari.

MI6 je već nedeljama pritiskao obaveštajce da saznaju gde bi kapetan Dejli i Hanter Dreksel mogli biti zatočeni. Ipak, niko se nije lomio da to ispita, zato što niko nije verovao da su taoci u ozbiljnoj opasnosti. Uistinu, kada je Frenk predložio slanje pripadnika SAS-a u oružanu spasilačku misiju, protestima su ga zasuli i vlada i obaveštajna zajednica.

„Je li vam svraka popila mozak?“, upitao ga je tada Džejmi Makintoš. „Slovačka je evropska država, Frenk.“

„Dakle?“

„Dakle, ne možemo da šaljemo trupe u drugu suverenu zemlju. Savršeni *saveznik*. Ne dolazi u obzir.“

Tako ništa nije preduzeto, pa je stotine miliona ljudi širom planete videlo kako mozak Boba Dejlija prska po ekranu. Slavne ličnosti koje su u večernjim toaletama još koliko prošle sedmice stajale u redu da se fotografišu s bedževima na kojima su naslikani crveni baloni, kako bi podržale uzvišene ciljeve grupe okrenute ka ekonomskoj ravnopravnosti, sada su žurile da se distanciraju od tog užasa. Otmica i ubistvo, usred Evrope.

„Razumem da ste ljuti, Frenk“, rekla je Džulija Kabot smrknuo. „Međutim, potrebne su mi konstruktivne informacije i gledišta. Amerikanci su podigli strahovitu buku. Brinu se da su njihovi taoci sledeći na redu.“

„I treba da brinu“, reče Frenk.

„Svi želimo da se dokopamo tih skotova.“ Kabotova se okrenula ka šefu obaveštajne službe. „Džejmi, šta znamo?“

„Grupa 99. Osnovali su je vrsni grčki informatičari u Atini 2015, a zatim se munjevito širi preko Evrope do Južne Amerike, Azije, Afrike i dalje celim svetom. Navedena agenda odnosi se na ekonomiju i ukazuje na siromaštvo i neuravnoteženu raspodelu svetskog bogatstva. Labavo su klasifikovani kao komunisti, mada nisu izrazili nikakvu političku, nacionalnu ili versku pripadnost. Na internetu se služe kodiranim grčkim imenima i izuzetno su pametni.“

„Šta je s njihovim vođama?“, upitala je Kabotova.

„Jedno ili dva imena neočekivano su iskrsla. Za momka sa šifrovanim imenom Hiperion verujemo da je dvadesetsedmogodišnji Venecuelanac Hose Hernandez. Reč je o momku zahvaljujući kome su procureli privatni mejlovi nekadašnjeg Eksonovog šefa.“

„Onog lika s transseksualnom ljubavnicom i kokainskim navikama?“ Kabotova je pamtila napad Grupe 99 na nesrećnog direktora naftne kompanije. Uprkos ostavci glavnog izvršnog direktora, cena deonica pala je za stotine miliona dolara.

„Upravo tako. Ironija je u tome što Hernandez potiče iz imućne i uticajne porodice koja mu je možda pomogla da izbegne da ga vlasti otkriju. Ipak, deo problema sastoji se u tome što *nema* jasnih vođa. Grupa 99 ne odobrava tradicionalnu hijerarhiju u ma kom obliku. Pošto je anonimna i zasnovana na mreži, labavije je strukture od klasične terorističke organizacije. Različiti pojedinci i ćelije deluju nezavisno pod jednim velikim kišobranom.“

Kabotova je uzdahnula. „Dakle, reč je o hidri sa hiljadu glava. Ili bez ijedne.“

„Tačno tako.“

„Šta je s finansiranjem? Znamo li odakle nabavljaju sredstva?“

„To je još interesantniji ugao. Za grupu koja za sebe tvrdi da je protiv akumuliranog bogatstva, čini se da se mnogo bave pranjem novca. Ulažu u tehnologiju kako bi finansirali svoje sajbernapade. Skup je to posao da se stekne prednost nad sofisticiranim sistemima koje, recimo, razvijaju u Majkrosoftu ili Pentagonu.“

„Mogu misliti“, uzvratila Kabotova.

„Takođe, verujemo da stoje iza raznih multimilionskih anonimnih donacija, kako dobrotvornim organizacijama tako i levičarskim političkim partijama. Brojni izvori ukazuju na ženskog člana grupe, Amerikanku, kao na jednu od njihovih najvećih dobrotvora i pokretačku snagu kad je reč o strateškim ciljevima Grupe 99. Sećate li se prošlogodišnjeg napada na CIA, kada su objavili gomilu kompromitujućih ličnih mejlova osoblja u samom vrhu Lenglija?“

Premijerka klimnu glavom.

„Amerikanci veruju da je to njeno maslo. Radi pod šifrovanim imenom Alteja, ali je to otprilike sve što se on njoj uopšte zna.“

Šta donosi sutra

Džulija Kabot ustala je i otišla do prozora, svesna da je praćena prodornim pogledom Frenka Dorijena. Smatrala je starog vojnika nezgodnim. Pre samo nedelju dana sastala se s njim da rasprave tragično i diplomatski neprijatno samoubistvo mladog grčkog princa u Sandherstu. Pogodilo ju je odsustvo saosećanja koje je tada pokazao prema mladiću, način na koji je odbacio političke implikacije njegove smrti na britanskom tlu i pod starateljstvom britanske vojske.

„Možda je bio depresivan!“, glasilo je njegovo najanalitičnije objašnjenje, a kada ga je pritisla, očito se iznervirao. „Uz dužno poštovanje, premijerko, ja sam mu bio nadređeni oficir, a ne terapeut.“

Tako je, pomislila je tada Džulija Kabot ljutito. A ja sam nadređena tebi.

Pitala se da li je Dorijen bio tako grub zato što je ona žena, ili je i inače takav.

Povodom ove situacije general je, međutim, imao pravo. Krv Boba Dejlja *jeste* na njenim rukama. Ako nastrada još i američki novinar Hanter Dreksel, nikada to neće sebi oprostiti.

„Na ovome moramo raditi s Amerikancima“, objavila je. „Potpuna transparentnost.“

Džejmi Makintoš lakonski je podigao obrvu. *Potpuna transparentnost* nije predstavljala izraz koji ga je činio srećnim. Nimalo.

„Moraju odatle da izvuku svog čoveka, Dreksela. Džejmi, želim da agentima CIA date sve podatke koje imate. Moguće lokacije. Sve što treba.“

„Dakle, pomoći ćemo im da spasu svog čoveka pošto smo mi našeg napustili?“ Frenk Dorijen izgledao je prikladno besno.

„Učinićemo sve da spasemo situaciju, generale“, uzvratila premijerka odsečno. „A zauzvrat ćemo očekivati od CIA da podeli s nama sve obaveštajne podatke o svetskoj mreži Grupe 99. Sve do sada njihovi sajbernapadi usredsređivali su se prvenstveno na mete u SAD. Američke kompanije i vladine agencije mnogo su pogođenije nego što smo to mi. Uverena sam da već poseduju diskriminišuća dokumenta o tim skotovima.“

„Siguran sam da je tako, premijerko“, suvo odgovori Frenk Dorijen. Na neki neobjašnjiv način uspevao je da svakoj primedbi da kritičan ton.

„Nešto je materalo te ljude da promene taktiku“, nastavila je Kabotova, prešavši preko njegovog komentara. „Nešto ih je preobratiло iz visokotehnoloških šaljivdžija u otmičare i ubice. Moram da saznam šta.“

„Ne sviđa mi se to. *Uopšte* mi se ne sviđa.“

Predsednik Džim Hejvers namrštio se na trojicu ljudi koji su sedeli za njegovim stolom u Ovalnom kabinetu. Bili su to Greg Volton, sitni i ćelavi direktor CIA; Milton Bak, glavni FBI-jev antiteroristički agent; i general Tedi Maknami, šef Združenog generalštaba američke vojske.

„Ne sviđa se nikome od nas, gospodine predsedniče“, reče Greg Volton. „Međutim, kakve su alternative? Ako odmah ne izvučemo Dreksela, smesta, možda ćemo gledati kako mu mozak prska po ekranu. Ukoliko ne postupimo u skladu s ovim obaveštajnim...“

„Znam. Znam. Ali šta ako nije tamo? Mislim, ako su Britanci tako prokletu sigurni, zašto nisu izvukli vlastitog čoveka?“

Čelo predsednika Hejversa smrklo se još više. Nalazio se pod ogromnim pritiskom i Kongresa i američke javnosti da spase Hantera Dreksela. Ipak, ako su obaveštajni podaci koje su upravo primili od Britanaca tačni, Drekselovo spasavanje značilo je pokretanje vojne ofanzive na evropsku državu. Sjedinjene Države pretrpele su dovoljno oštrih kritika zbog slanja trupa u Pakistan da ubiju Bin Ladena. A ovo je bila sasvim drugačija situacija.

Slovačka je bila saveznik zapadnjačke demokratije. Njeni predsednik i narod ne bi ljubazno reagovali na američke činuke* u svom vazдушnom prostoru, koji izbacuju mornaričke foke na njihove planine, iste one za koje sami Slovaci kategorički tvrde da se ne koriste kao sigurna luka za Grupu 99, niti uopšte za bilo koju drugu terorističku organizaciju.

Šta ako su Slovaci u pravu, a britanski obaveštajci greše? Šta ako Hejvers pošalje trupe, a ispostavi se da Dreksel nije tamo? Ako zbog toga makar i jedan slovački državljanin prolije kafu, predsednika Hejversa odvući će pred Ujedinjene nacije s razbijenim jajetom preko lica pre nego što stigne da kaže „kršenje međunarodnog prava“.

„Možda će ga pustiti“, kaza predsednik napola za sebe.

Sva trojica prisutnih uputili su svom vrhovnom komandantu pogled koji bi se grubo mogao protumačiti kao kad na vrbi rodi grožđe.

„Naveo sam to samo kao mogućnost.“

* *Boing CH-47 činuk* jeste višenamenski vojni helikopter s dvostrukim motorom i tandemskim rotorima. Služi za prevoz teških tereta. Primarna mu je uloga transport vojnih jedinica, premeštanje artiljerijskog oružja i snabdevanje bojnih polja potrepštinama. (Prim. prev.)